

חק לישראל – פרשת תצוה יום ו'

(ב) וְשַׁחֲטָה אֶת הָאֵיל וְלָקַחְתָּ מִדָּמּוֹ וְנִתְתָּהּ עַל תְּנוּפֵה אֲזָן אֶהְרֹן וְעַל תְּנוּפֵה אֲזָן בְּנֵי הַיִּמְנִית וְעַל בְּהֵן יָדָם הַיִּמְנִית וְעַל בְּהֵן רִגְלָם הַיִּמְנִית וְזָרַקְתָּ אֶת הַדָּם עַל הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: (ב) וְשַׁחֲטָה אֶת הָאֵיל וְלָקַחְתָּ מִדָּמּוֹ וְנִתְתָּהּ עַל תְּנוּפֵה אֲזָן אֶהְרֹן וְעַל תְּנוּפֵה אֲזָן בְּנֵי הַיִּמְנִית וְעַל בְּהֵן יָדָם הַיִּמְנִית וְעַל בְּהֵן רִגְלָם הַיִּמְנִית וְזָרַקְתָּ אֶת הַדָּם עַל הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: (ב) וְתָכַסּ יֵת דְּכָרָא וְתַסַּב מִדְּמִיָּה וְתַתֵּן עַל רוּם אֹדְנָא דְאֶהְרֹן וְעַל רוּם אֹדְנָא דְבְּנֵי הַיִּמְנִית וְעַל אֲלִיּוֹן דְּיִדְהוֹן דְּיִמְיָנָא וְעַל אֲלִיּוֹן רִגְלֵיהוֹן דְּיִמְיָנָא וְתִזְרֹק יֵת דְּמָא עַל מִדְּבַחָא סְחוּר סְחוּר:

(כא) וְלָקַחְתָּ מִן הַדָּם אֲשֶׁר עַל הַמִּזְבֵּחַ וּמִשְׁמֹן הַמִּשְׁחָה וְהִזִּיתָ עַל אֶהְרֹן וְעַל בְּגָדָיו וְעַל בְּנֵי וְעַל בְּגָדֵי בְּנֵי אֶתּוֹ: (כא) וְלָקַחְתָּ מִן הַדָּם אֲשֶׁר עַל הַמִּזְבֵּחַ וּמִשְׁמֹן הַמִּשְׁחָה וְהִזִּיתָ עַל אֶהְרֹן וְעַל בְּגָדָיו וְעַל בְּנֵי וְעַל בְּגָדֵי בְּנֵי אֶתּוֹ וְקִדַּשׁ הוּא וּבְגָדָיו וּבְנֵי וּבְגָדֵי בְּנֵי אֶתּוֹ: (כא) וְתַסַּב מִן דְּמָא דִּי עַל מִדְּבַחָא וּמִמִּשְׁחָא דְרַבּוּתָא וְתַדִּי עַל אֶהְרֹן וְעַל לְבוּשׁוֹהֵי וְעַל בְּנֵי וְעַל לְבוּשֵׁי בְּנֵיהֵי עַמִּיָּה וְיִתְקַדַּשׁ הוּא וּלְבוּשׁוֹהֵי וּבְנֵיהֵי וּלְבוּשֵׁי בְּנֵיהֵי עַמִּיָּה:

(כב) וְלָקַחְתָּ מִן הָאֵיל הַחֲלָב וְהָאֵלֶיָּה וְאֵת הַחֲלָב הַמְּכַסֶּה אֶת הַקֶּרֶב וְאֵת יִתְרַת הַכֹּהֵן וְאֵת שְׁתֵּי הַכְּלִיֹּת וְאֵת הַחֲלָב אֲשֶׁר עֲלִיהֶן וְאֵת שׁוֹק הַיָּמִין כִּי אֵיל מִלְּאִים הוּא: (כב) וְלָקַחְתָּ מִן הָאֵיל הַחֲלָב וְהָאֵלֶיָּה וְאֵת הַחֲלָב הַמְּכַסֶּה אֶת הַקֶּרֶב וְאֵת יִתְרַת הַכֹּהֵן וְאֵת שְׁתֵּי הַכְּלִיֹּת וְאֵת הַחֲלָב אֲשֶׁר עֲלִיהֶן וְאֵת שׁוֹק הַיָּמִין כִּי אֵיל מִלְּאִים הוּא: (כב) וְתַסַּב מִן דְּכָרָא תְּרַבָּא וְאֵלֶיָּה וְיֵת תְּרַבָּא דְחָפִי יֵת גִּזָּא וְיֵת חֲצֵר פְּכָדָא וְיֵת תְּרַתֵּין כְּלָין וְיֵת תְּרַבָּא דִּי עֲלִיהֶן וְיֵת שׁוֹקָא דְיִמְיָנָא אַרְי דְּכַר קְרַבְנָא הוּא:

(כג) וְכִפֵּר לְחֶם אַחַת וְחִלַּת לְחֶם שְׁמֹן אַחַת וְרָקִיק אַחַד מִסַּל הַמִּצּוֹת אֲשֶׁר לִפְנֵי יְהוָה: (כג) וְכִפֵּר לְחֶם אַחַת וְחִלַּת לְחֶם שְׁמֹן אַחַת וְרָקִיק אַחַד מִסַּל הַמִּצּוֹת אֲשֶׁר לִפְנֵי יְהוָה: (כג) וּפְתָא דְלַחֵם חַד וּגְרַצְתָּא דְלַחֵם מְשַׁח תְּרָא וְאַסְפּוּג חַד מִסְלָא דְפִשְׁרִיָּא דִּי קָדָם יְיָ:

(כד) וְשִׁמְתָה הַכֹּל עַל כַּפֵּי אֶהְרֹן וְעַל כַּפֵּי בְּנֵי וְהִנֵּפְתָּ אֹתָם תְּנוּפֵה לִפְנֵי יְהוָה: (כד) וְשִׁמְתָה הַכֹּל עַל כַּפֵּי אֶהְרֹן וְעַל כַּפֵּי בְּנֵי וְהִנֵּפְתָּ אֹתָם תְּנוּפֵה לִפְנֵי יְהוָה: (כד) וְתַשׁוּי כֹּלָא עַל יָדָא דְאֶהְרֹן וְעַל יָדָא דְבְּנֵיהֵי וְתִרִים יִתְהוֹן אֲרַמּוּתָא קָדָם יְיָ:

(כה) וְלָקַחְתָּ אֹתָם מִיָּדָם וְהִקְטַרְתָּ הַמִּזְבֵּחַ עַל הָעֵלָה לְרִיחַ נִיחּוּחַ לִפְנֵי יְהוָה אֲשֶׁה הוּא לִיהוָה: (כה) וְלָקַחְתָּ אֹתָם מִיָּדָם וְהִקְטַרְתָּ הַמִּזְבֵּחַ עַל הָעֵלָה לְרִיחַ נִיחּוּחַ לִפְנֵי יְהוָה אֲשֶׁה הוּא לִיהוָה: (כה) וְתַסַּב יִתְהוֹן מִיִּדְהוֹן וְתַסִּיק לְמִדְּבַחָא עַל עֲלִתָא לְאַתְקַבְלָא בְּרַעְזָא קָדָם יְיָ קְרַבְנָא הוּא קָדָם יְיָ:

(כו) וְלָקַחְתָּ אֶת הַחֹזֶה מֵאֵיל הַמִּלְּאִים אֲשֶׁר לְאֶהְרֹן וְהִנֵּפְתָּ אֹתוֹ תְּנוּפֵה לִפְנֵי יְהוָה וְהָיָה לָךְ לְמִנְחָה: (כו) וְלָקַחְתָּ אֶת הַחֹזֶה מֵאֵיל הַמִּלְּאִים אֲשֶׁר לְאֶהְרֹן וְהִנֵּפְתָּ אֹתוֹ תְּנוּפֵה לִפְנֵי יְהוָה וְהָיָה לָךְ לְמִנְחָה: (כו) וְתַסַּב יֵת חֲרִיָּא מְדַכַּר קְרַבְנָא דִּי לְאֶהְרֹן וְתִרִים יִתִּיה אֲרַמּוּתָא קָדָם יְיָ וְיִהִי לָךְ לְחֵלֶק:

(כז) וְקִדַּשְׁתָּ אֶת חֹזֶה הַתְּנוּפֵה וְאֵת שׁוֹק הַתְּרוּמָה אֲשֶׁר הוֹנֵף וְאֲשֶׁר הוֹרֵם מֵאֵיל הַמִּלְּאִים מֵאֲשֶׁר לְאֶהְרֹן וּמֵאֲשֶׁר לְבְּנָיו: (כז) וְקִדַּשְׁתָּ אֶת חֹזֶה הַתְּנוּפֵה וְאֵת שׁוֹק הַתְּרוּמָה אֲשֶׁר הוֹנֵף וְאֲשֶׁר הוֹרֵם מֵאֵיל הַמִּלְּאִים מֵאֲשֶׁר לְאֶהְרֹן וּמֵאֲשֶׁר לְבְּנָיו: (כז) וְתַקְדַּשׁ יֵת חֲרִיָּא דְאַרְמּוּתָא וְיֵת שׁוֹקָא דְאַפְרָשׁוּתָא דִּי אֲתֵרָם וְדִי אֲתַפְרַשׁ מְדַכַּר קְרַבְנָא מְדִי לְאֶהְרֹן וּמְדִי לְבְּנֵיהֵי:

(כח) וְהָיָה לְאֶהְרֹן וּלְבְּנָיו לְחֶק עוֹלָם מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כִּי תִרּוּמָה הוּא וְתִרּוּמָה יְהִיָּה מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִזְבְּחֵי שְׁלָמֵיהֶם תִּרּוּמָתָם לִיהוָה: (כח) וְהָיָה לְאֶהְרֹן וּלְבְּנָיו לְחֶק עוֹלָם מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כִּי תִרּוּמָה הוּא וְתִרּוּמָה יְהִיָּה מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל

חק לישראל – פרשת תצוה יום ו'

מזבחי שלמיהם תרומתם ליהוה: (כח) ויהי לאהרן ולבגדיו לקים עלם מן בני ישראל ארי אפרשותא הוא ואפרשותא יהי מן בני ישראל מנכסת קודשיהון אפרשותיהון קדם יי:

(כט) ובגדי הקדש אשר לאהרן יהיו לבגדיו אחריו למשחה בהם ולמלא בהם את ידם: (כט) ובגדי הקדש אשר לאהרן יהיו לבגדיו אחריו למשחה בהם ולמלא בהם את ידם: (כט) ולבושי קודשא די לאהרן יהון לבגדוהי בתרוהי לדפאה בהון ולקרבא בהון ית קרבנהון:

(ל) שבעת ימים ילבשם הפהון תחתיו מבגדיו אשר יבא אל אהל מועד לשרת בקדש: (ל) שבעת ימים ילבשם הפהון תחתיו מבגדיו אשר יבא אל אהל מועד לשרת בקדש: (ל) שבעת יומין ילבשגון פהנא תחותיהי מבגדוהי די יעול למשכו זמנא לשמשא בקודשא:

(לא) ואת איל המלאים תקח ובשלת את בשרו במקום קדש: (לא) ואת איל המלאים תקח ובשלת את בשרו במקום קדש: (לא) וית דבר קרבניא תסב ותבשל ית בסריה באתר קדיש:

(לב) ואכל אהרן ובגדיו את בשר האיל ואת הלחם אשר בסל פתח אהל מועד: (לב) ואכל אהרן ובגדיו את בשר האיל ואת הלחם אשר בסל פתח אהל מועד: (לב) ויכול אהרן ובגדוהי ית בסר דכרא וית לחמא די בסלא לתרע משכו זמנא:

(לג) ואכלו אתם אשר בפר בהם למלא את ידם לקדש אתם וזר לא יאכל פי קדש הם: (לג) ואכלו אתם אשר בפר בהם למלא את ידם לקדש אתם וזר לא יאכל פי קדש הם: (לג) ויכלון יתהון די יתפפר בהון ולקרבא ית קרבנהון לקדשא יתהון וחלוני לא ייכול ארי קודשא אגון:

(לד) ואם יותר מבשר המלאים ומן הלחם עד הבקר ושרפת את הנותר באש לא יאכל פי קדש הוא: (לד) ואם יותר מבשר המלאים ומן הלחם עד הבקר ושרפת את הנותר באש לא יאכל פי קדש הוא: (לד) ואם ישתאר מבסר קרבניא ומן לחמא עד צפרא ותוקיד ית דאשתאר בנורא לא יתאכל ארי קודשא הוא:

(לה) ועשית לאהרן ולבגדיו ככה ככל אשר צויתי אתה שבעת ימים תמלא ידם: (לה) ועשית לאהרן ולבגדיו ככה ככל אשר צויתי אתה שבעת ימים תמלא ידם: (לה) ותעבד לאהרן ולבגדוהי כדון ככל די פקדית יתך שבעת יומין תקרב קרבנהון:

(לו) ופר חטאת תעשה ליום על הכפרים וחסאת על המזבח בכפרך עליו ומשחת אתו לקדשו: (לו) ופר חטאת תעשה ליום על הכפרים וחסאת על המזבח בכפרך עליו ומשחת אתו לקדשו: (לו) ותורא דחטאתא תעבד ליומא על כפורהי ותדפי על מדבחא בכפרותך עלוהי ותדפי יתיה לקדשותיה:

(לז) שבעת ימים תכפר על המזבח וקדשת אתו והיה המזבח קדש קדשים כל הנגע במזבח יקדש: (לז) שבעת ימים תכפר על המזבח וקדשת אתו והיה המזבח קדש קדשים כל הנגע במזבח יקדש: (לז) שבעת יומין תכפר על מדבחא ותקדש יתיה ויהי מדבחא קדש קודשא כל דיקרב במדבחא יתקדש:

(לח) וזה אשר תעשה על המזבח כבשים בני שנה שנים ליום תמיד: (לח) וזה אשר תעשה על המזבח כבשים בני שנה שנים ליום תמיד: (לח) ודין די תעבד על מדבחא אמרין בני שנה תרין ליומא תדירא:

(לט) את הכבש האחד תעשה בבקר ואת הכבש השני תעשה בין הערבים: (לט) את הכבש האחד תעשה בבקר ואת הכבש השני תעשה בין הערבים: (לט) ית אמרא חר תעבד בצפרא וית אמרא תנניא תעבד בין שמשאיא:

חק לישראל – פרשת תצוה יום ו'

- (מ) וְעִשְׂרֵן סֹלֶת בָּלוּל בְּשֶׁמֶן כְּתִית רִבַּע הַהֵינּוּ וְנִסְף רְבִיעֵת הַהֵינּוּ יַיִן לִכְבֹּשׁ הָאֶחָד: (מ) וְעִשְׂרֵן סֹלֶת בָּלוּל בְּשֶׁמֶן כְּתִית רִבַּע הַהֵינּוּ וְנִסְף רְבִיעֵת הַהֵינּוּ יַיִן לִכְבֹּשׁ הָאֶחָד: (מ) וְעִסְרוּנָא סֹלֶתָא דְפִילָא בְּמִשַׁח כְּתִישָׁא רְבִיעוּת הֵינָא וְנִסְכָּא רְבִיעוּת הֵינָא חֲמֵרָא לְאַמְרָא חָד:
- (מא) וְאֵת הַכֹּבֵשׁ הַשְּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֲרֻפִּים כְּמִנְחַת הַבֶּקֶר וּכְנִסְכָּהּ תַעֲשֶׂה לָּהּ לָרִיחַ נִיחַח אֲשֶׁה לַיהוָה: (מא) וְאֵת הַכֹּבֵשׁ הַשְּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֲרֻפִּים כְּמִנְחַת הַבֶּקֶר וּכְנִסְכָּהּ תַעֲשֶׂה לָּהּ לָרִיחַ נִיחַח אֲשֶׁה לַיהוָה: (מא) וְיֵת אֲמֵרָא תְנִינָא תַעֲבֵד בֵּין שְׁמִישָׁא כְּמִנְחַת צִפְרָא וּכְנִסְכָּהּ תַעֲבֵד לָהּ לְאַתְקַבְּלָא בְּרַעוּא קְרַבְנָא קָדָם יי:
- (מב) עֲלֹת תְּמִיד לְדִרְתִּיכֶם פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד לִפְנֵי יְהוָה אֲשֶׁר אֹעֵד לָכֶם שְׁמָה לְדַבֵּר אֵלֶיךָ שָׁם: (מב) עֲלֹת תְּמִיד לְדִרְתִּיכֶם פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד לִפְנֵי יְהוָה אֲשֶׁר אֹעֵד לָכֶם שְׁמָה לְדַבֵּר אֵלֶיךָ שָׁם: (מב) עֲלֹתָא תְדִירָא לְדִרְכֹּן בְּתַרְע מִשְׁכוֹ וּמִנָּא קָדָם יי דְּאִזְמוֹן מִימְרֵי לְכוּן תַּמְן לְמַלְלָא עֲמָךְ תַּמְן:
- (מג) וְנִעַדְתִּי שְׁמָה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְנִקְדַּשׁ בְּכַבְדִּי: (מג) וְנִעַדְתִּי שְׁמָה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְנִקְדַּשׁ בְּכַבְדִּי: (מג) וְאִזְמוֹן מִימְרֵי תַמְן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִתְקַדַּשׁ בִּיקְרִי:
- (מד) וְקֹדֶשְׁתִּי אֵת אֹהֶל מוֹעֵד וְאֵת הַמִּזְבֵּחַ וְאֵת אֹהֶרֶן וְאֵת בְּנָיו אֲקַדֵּשׁ לְכַהֵן לִי: (מד) וְקֹדֶשְׁתִּי אֵת אֹהֶל מוֹעֵד וְאֵת הַמִּזְבֵּחַ וְאֵת אֹהֶרֶן וְאֵת בְּנָיו אֲקַדֵּשׁ לְכַהֵן לִי: (מד) וְאֲקַדֵּשׁ יָת מִשְׁכוֹ וּמִנָּא וְיֵת מִדְּבַחָא וְיֵת אֹהֶרֶן וְיֵת בְּנוֹהֵי אֲקַדֵּשׁ לְשִׁמְשָׁא קְרַמִּי:
- (מה) וְשִׁכְנַתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהֵייתִי לָהֶם לְאֱלֹהִים: (מה) וְשִׁכְנַתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהֵייתִי לָהֶם לְאֱלֹהִים: (מה) וְאִשְׁרֵי שִׁכְנַתִּי בְּגוֹ בְנֵי יִשְׂרָאֵל וְאִחְוֵי לַהוֹן לְאַלְהָ:
- (מו) וַיִּדְעוּ כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְשִׁכְנֵי בְּתוֹכָם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם: (מו) וַיִּדְעוּ כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְשִׁכְנֵי בְּתוֹכָם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם: (מו) וַיִּדְעוּן אַרִי אָנָּא יי אֱלֹהֵהוֹן דִּי אֲפַקִּית יִתְהוֹן מֵאֶרֶץ דְּמִצְרַיִם לְאַשְׁרָאָה שִׁכְנַתִּי בִּינְיָהוֹן אָנָּא יי אֱלֹהֵהוֹן:
- ל (א) וְעִשִׂיתָ מִזְבֵּחַ מִקְטָר קֹטֶרֶת עֲצֵי שִׁטִּים תַעֲשֶׂה אֹתוֹ: (א) וְעִשִׂיתָ מִזְבֵּחַ מִקְטָר קֹטֶרֶת עֲצֵי שִׁטִּים תַעֲשֶׂה אֹתוֹ: (א) וְתַעֲבֵד מִדְּבַחָא לְאַקְטָרָא עֲלוֹהֵי קֹטֶרֶת בּוֹסְמֵיָא דְּאִעֵי שִׁטִּין תַעֲבֵד יִתִּיהָ:
- (ב) אֲמָה אֲרָכוּ וְאֲמָה רְחִבּוֹ רְבוּעַ יְהִיָּה וְאֲמָתִים קָמְתוּ מִמֶּנּוּ קִרְנָתָיו: (ב) אֲמָה אֲרָכוּ וְאֲמָה רְחִבּוֹ רְבוּעַ יְהִיָּה וְאֲמָתִים קָמְתוּ מִמֶּנּוּ קִרְנָתָיו: (ב) אֲמָתָא אֲרָכִיָּה וְאֲמָתָא פְתִיָּה מִרְבַּע יְהִי וְתַרְתִּין אֲמִין רוֹמִיָּה מְנִיָּה קִרְנֹהֵי:
- (ג) וְצִפִּיתָ אֹתוֹ זָהָב טָהוֹר אֵת גָּגוֹ וְאֵת קִירָתוֹ סָבִיב וְאֵת קִרְנָתָיו וְעִשִׂיתָ לוֹ זָר זָהָב סָבִיב: (ג) וְצִפִּיתָ אֹתוֹ זָהָב טָהוֹר אֵת גָּגוֹ וְאֵת קִירָתוֹ סָבִיב וְאֵת קִרְנָתָיו וְעִשִׂיתָ לוֹ זָר זָהָב סָבִיב: (ג) וְתַחֲפִי יִתִּיהָ דְּהַב דְּכִי יֵת אֲגָרִיָּה וְיֵת כְּתִלּוּהֵי סַחֹר סַחֹר וְיֵת קִרְנֹהֵי וְתַעֲבֵד לִיָּה דִּיר דְּדָהָב סַחֹר סַחֹר:
- (ד) וּשְׁתֵּי טַבַּעַת זָהָב תַעֲשֶׂה לוֹ מִתַּחַת לְזָרוֹ עַל שְׁתֵּי צִלְעֹתָיו תַעֲשֶׂה עַל שְׁנֵי צִדָּיו וְהִיָּה לְבָתִּים לְבָדִים לְשֵׂאת אֹתוֹ בְּהַמָּה: (ד) וּשְׁתֵּי טַבַּעַת זָהָב תַעֲשֶׂה לוֹ מִתַּחַת לְזָרוֹ עַל שְׁתֵּי צִלְעֹתָיו תַעֲשֶׂה עַל שְׁנֵי צִדָּיו וְהִיָּה לְבָתִּים לְבָדִים לְשֵׂאת אֹתוֹ בְּהַמָּה: (ד) וְתַרְתִּין עִזְמוֹן דְּדָהָב תַעֲבֵד לִיָּה מְלֻדַּע לְדִירִיָּה עַל תַּרְתִּין וְיִתִּיָּה תַעֲבֵד עַל תַּרְתִּין סְטֹרֵהֵי וְיִתִּיָּה לְאַרְיִתָּא לְמַשְׁלַל יִתִּיהָ בְּהוֹן:
- (ה) וְעִשִׂיתָ אֵת הַבָּדִים עֲצֵי שִׁטִּים וְצִפִּיתָ אֹתָם זָהָב: (ה) וְעִשִׂיתָ אֵת הַבָּדִים עֲצֵי שִׁטִּים וְצִפִּיתָ אֹתָם זָהָב: (ה) וְתַעֲבֵד יֵת אֲרִיִתָּא דְּאִעֵי שִׁטִּין וְתַחֲפִי יִתְהוֹן דְּהַבָּא:

חק לישראל – פרשת תצוה יום ו'

(א) ונתתה אתו לפני הפרכת אשר על ארן העדת לפני הכפרת אשר על העדת אשר אועד לך שמה: (א) ונתתה אתו לפני הפרכת אשר על ארן העדת לפני הכפרת אשר על העדת אשר אועד לך שמה: (א) ותמו יתיה קדם פרכתא די על ארונא דטהרותא לקדם פרכתא די על טהרותא די אומן מימרי לך תמן:

(א) והקטיר עליו אהרן קטרת סמים בבקר בבקר בהיטיבו את הנרת יקטירנה: (א) והקטיר עליו אהרן קטרת סמים בבקר בבקר בהיטיבו את הנרת יקטירנה: (א) ויקטר עלוהי אהרן קטרת בוסמין בצפר בצפר באתקנותיה ית בוציניא יסקנה:

(ב) ובהעלת אהרן את הנרת בין הערבים יקטירנה קטרת תמיד לפני יהוה לדרתיכם: (ב) ובהעלת אהרן את הנרת בין הערבים יקטירנה קטרת תמיד לפני יהוה לדרתיכם: (ב) ובאדלקות אהרן ית בוציניא בין שמיא יסקנה קטרת בוסמין תדירא קדם יי לדריוכו:

(ג) לא תעלו עליו קטרת זרה ועלה ומנחה ונסף לא תסכו עליו: (ג) לא תעלו עליו קטרת זרה ועלה ומנחה ונסף לא תסכו עליו: (ג) לא תסקו עלוהי קטרת בוסמין נוכראין ועלתא ומנחתא ונסכא לא תנסכו עלוהי:

(ד) וכפר אהרן על קרנתיו אחת בשנה מדם חטאת הכפרים אחת בשנה יכפר עליו לדרתיכם קדש קדשים הוא ליהוה: (ד) וכפר אהרן על קרנתיו אחת בשנה מדם חטאת הכפרים אחת בשנה יכפר עליו לדרתיכם קדש קדשים הוא ליהוה: (ד) וכפר אהרן על קרנהי תדא בשתא מדמא חטאת פפוריא תדא בשתא יכפר עלוהי לדריוכו קדש קדשין הוא קדם יי:

רש"י

אכל שאר זבחים אינו טעונין קרן ולא אכזב שמחן דמם מחלי המזבח ולמטה ואינו עולה כזבש אלא עומד בארץ וזורק: סביב – כך מפורש בשחיטת קדשים שאין סביב אלא ב' מתנות שהן ארבע האחת בקרן זוית זו והאחת בקרן שכנגדה באלכסון וכל מתנה נראית בשני כלי הקרן איך ואיך נמצא הדם נתון בד' רוחות סביב לכך קרוי סביב:

(יז) על נחמיו – עם נחמיו מוסף על שאר הנתחים:

(יח) ריח ניחוח – נחת רוח לפני שאמרתי ונעשה ראוני: אשה – לשון אש והיא הקטרת איברים שעל האש:

(כ) תנוך – (ת"כ פ' לו) הוא הסחוס גדל האמצעי שבתוך האוזן שקורין טנדרו"ס: בהן ידם – הגודל וצפרק האמצעי:

(כז) החלב – זה חלב הדקים או הקיבה (חולין מט): והאליה – מן הכליות ולמטה כמו שמפורש בויקרא (ג ע) שנאמר לעומת העצה יסירנה מקום שהכליות יועלות

(ט) והיתה להם – מלוי ידים זה לכהונת עולם: ומלאת – ע"י הדברים האלה: יד אהרן ויד בניו – צמילוי ופקודת הכהונה:

(יא) פתח אוהל מועד – בחצר המשכן שלפני הפתח:

(יב) על קרנות – (זבחים נג) למעלה בקרנות ממז: ואת כל הדם – שירי הדם: אל יסוד המזבח – (פ"ג למדות) כמין בליטת בית קבול עשוי לו סביב סביב לאחר שעלה אמה מן הארץ:

(יג) החלב המכסה את הקרב – הוא הקרום שעל הכרס שקורין טיל"א: ואת היתרת – הוא טרפשא לכבדא שקורין איבר"ש (ראטהפליש): על הכבד – אף מן הכבד יטול עמה (ת"כ):

(יד) תשרף באש – לא מצינו חטאת חיכונה נשרפת אלא זו:

(טז) וזרקת – (זבחים נב) בכלי אוהז במזרק וזרק כנגד הקרן כלי שיראה לכאן ולכאן ואין קרבן טעון מתנה באכזב אלא חטאת בכלב

חק לישראל – פרשת תצוה יום ו'

(כט) לבניו אחריו – למי שבא בגדולה אחריו: למשחה – להתגדל בהם שיש משיחה שהיא לשון שררה כמו (במדבר יח) לך נתתים למשחה (תהלים קה) אל תגעו במשיחי: ולמלא צם את ידם – ע"י הבגדים הוא מתלבש בכהונה גדולה:

(ל) שבעת ימים – סט רזופין: ילבשם הכהן – אשר יקום מצניו תחתיו לכהונה גדולה כשימנוהו להיות כהן גדול: אשר יבא אל אהל מועד – (יומא עג) אותו כהן המוכן לכנס לפני ולפנים ביום הכפורים וזהו כהן גדול שאין עבודת יום הכפורים כשרה אלא זו: תחתיו מצניו – מלמד שאם יש לו לכהן גדול בן ממלא את מקומו ימנוהו כהן גדול תחתיו (ת"כ): הכהן תחתיו מצניו – מכאן ראייה כל לשון כהן לשון פועל עובד ממש לפיכך ניגון תביר נמשך לפניו:

(לד) במקום קדוש – בחצר אהל מועד שהשלמים הללו קדשי קדשים היו:

(לז) פתח אהל מועד – כל החצר קרוי כן: (לג) ואכלו אתם – אהרן ובניו. לפי שהם בעליהם: אשר כפר בהם – להם כל זרות ותיעוב: למלא את ידם – באיל ולחם הללו: לקדש אותם – שעל ידי המלואים הללו נתמלאו ידיהם ונתקדשו לכהונה: כי קדש הם – קדשי קדשים ומכאן למדנו אזהרה לזר האוכל ק"ק שנתן המקרא טעם לדבר משום דקדש הם:

(לה) ועשית לאהרן ולבניו ככה – שנה הכתוב וכל לעבד שאם חסר ד"א מכל האמור בענין לא נתמלאו ידיהם להיות כהנים ועבודתם פסולה: אחכה – כמו אותך: שבעת ימים תמלא וגו' – בענין הזה ובקרבנות הללו בכל יום:

(לו) על הכפורים – שבביל הכפורים לכפר על המזבח מכל זרות ותיעוב ולפי שגא' שבעת ימים תמלא ידם אין לי אלא דבר הבא בשבילם כגון האילים והלחם אבל הבא בשביל המזבח כגון פר שהוא לחטוי המזבח לא שמענו לכך הוצרך מקרא זה. ומדקש ת"כ אומר כפרת המזבח הוצרך שגא' התנדב איש דבר גזול במלאכת המשכן והמזבח: וחטאת –

ובאמורי הפר לא נאמר אלה שאין אלה קריבה אלא בכבש וכבשה ואיל אבל שור ועז אין טעונים אלה: ואת שוק הימין – לא מנינו הקטרה בשוק הימין עם האמורים אלא זו בלבד: כי איל מלאים הוא – שלמים לשון שלמות שהשלם בכל מגיד הכתוב שהמלואים שלמים שמשמרים שלום למזבח ולעובד העבודה ולבעלים (ס"א) שלום עם המזבח והעובד והבעלים) לכך אני מאריכו החזה להיות לו לעובד העבודה למנה וזהו משה ששימש במלואים והשאר אכלו אהרן ובניו שהם בעלים כמפורש בענין:

(כג) וכפר לחם – מן החלות: וחלת לחם שמן – ממין הרבוכה (ת"כ): ורקיק – (מנחות עה) מן הרקיקין אחד מעשר שבכל מין ומין. ולא מנינו תרומת לחם הבא עם זבח נקטרת אלא זו בלבד שתרומת לחמי תודה ואיל נזיר נתונה לכהנים עם חזה ושוק ומזה לא היה למשה למנה אלא חזה בלבד:

(כד) על כפי אהרן וגו' והנפת – שניהם עסוקין בתנופה הבעלים והכהן הא כיצד כהן מניח ידו תחת יד הבעלים ומניף וזוהו היו אהרן ובניו בעלים ומשה כהן: תנופה – (מנחות סז) מוליד ומביא למי שארבע רוחות העולם שלו ותנופה מעכבת ומבטלת פורעניות ורוחות רעות. תרומה מעלה ומוריד למי שהשמים וארץ שלו ומעכבת טללים רעים:

(כה) על העולה – על האיל הראשון שהעלית עולה: לריח ניחוח – לנחת רוח למי שאמר ונעשה רצונו: אשה – לאש נתן: לה' – לשמו של מקום:

(כו) תנופה – לשון הולכה והובאה וינטלי"ר בלע"ז (שווינגען):

(כז) וקדשת את חזה התנופה ואת שוק התרומה וגו' – קדשם לדורות להיות נוהגת תרומתם והנפתם כחזה ושוק של שלמים אבל לא להקטרה אלא והיה לאהרן ולבניו לאכול: הורם – לשון מעלה ומוריד:

(כח) לחק עולם מאת בני ישראל – שהשלמים לבעלים ואת החזה ואת השוק יתנו לכהן: כי תרומה הוא – החזה ושוק הזה:

חק לישראל – פרשת תצוה יום ו'

(מג) ונועדתי שמה – אהוועל עמס דבזר
 כמלך הקובע מקום מועד לדבר עס עבדיו
 שם: ונקדש – המסקן: בכבודי – פח שתשרה
 שכינתי בו. ומ"א אל תקרי בכבודי אללא
 במכובדי במכובדים שלי כאן רמז לו מיתת
 בני אהרן ביום הקמתו וזהו שאמר משה
 (ויקרא י) הוא אשר דבר ה' לאמר בקרובי
 אקדש והיכן דבר ונקדש בכבודי:

(מו) לשכני בתוכם – ע"מ לשכון אני בתוכם:
 (א) מהטור קטרת – להעלות עליו קטור עשן
 סמים:

(ג) את גגו – זה היה לו גג אבל מזבח
 העולה לא היה לו גג אללא ממלאים חלבו
 אדמה בכל חנייתם: זר זהב – סי' הוא לכתר
 כהונה:

(ד) כלעותיו – כאן הוא לשון זויות כתר גומו
 לפי שגא' על שני אדיו על שתי זויותיו שבשני
 אדיו: והיה – מעשה הטבעות האלה: לבתים
 לבדים – לכל בית תהיה הטבעת לבד:

(ו) לפני הפרכת – שמה תאמר משוך מכנגד
 הארון לכפון או לדרוס ת"ל לפני הכפרת
 מכוון כנגד הארון מבחוץ:

(ז) בהיטיבו – לשון נקוי הבזיכין של המנורה
 מדשן הפתילות שגשרפו כלילה והיה מטיבין
 בכל צקר וצקר: הגרת – לז"ש צלע"ז
 (לאמפען) וכן כל נרות האמורות במנורה חוץ
 ממקום שנאמר שם העללה שהוא לשון
 הדלקה:

(ח) ובהעלות – כשידליקם להעלות להבתן:
 יקטירנה – בכל יום פרס מקטיר שחרית
 ופרס מקטיר בין הערבים:

(ט) לא תעלו עליו – על מזבח זה קטרת
 זרה – שום קטורת של נדבה כולן זרות לו
 חוץ מזו: ועולה ומנחה – ולא עולה ומנחה
 עולה של בהמה ועוף. ומנחה היא של לחם:

(י) וכפר אהרן – מתן דמים: אחת בשנה –
 ביום הכפורים. הוא שגא' באחרי מות (ויקרא
 יז) ויאל אל המזבח אשר לפני ה' וכפר עליו:
 חטאת הכפורים – הם פר ושעיר של יום
 הכפורים המכפרים על טומאת מקדש
 וקדשיו: קדש קדשים – המזבח מקודש
 לבדרים הללו בלבד ולא לעבודה אחרת:

ותדכי לשון מתנת דמים הנתונים באכזב קרוי
 חטוי: ומשחת אותו – בשמן המשחה וכל
 המשחות כ"ף יונית:

(כז) והיה המזבח קדש – ומה היא קדושתו
 כל הנוגע במזבח יקדש אפי' קרבן פסול
 שעלה עליו קדשו המזבח להכשירו שלא ירד.
 מתוך שגא' כל הנוגע במזבח יקדש שומע אני
 בין ראוי בין שאינו ראוי כגון דבר שלא היה
 פסולו בקדש כגון הרובע והגרבע ומוקצה
 ונעבד והטרפה וכיוצא בהן ת"ל זה אשר
 תעשה הסמוך אחריו (ת"כ פ' לו) מה עולה
 ראוייה אף כל ראוייה שגא' לו כבר ונפסל
 משבא לעזרה כגון הלן והיוצא והטמא
 וסגשחט במחשבת חוץ לזמנו וחוץ למקומו
 וכיוצא בהן (זבחים נו):

(מ) ועשרון סולת – עשירית האיפה מ"ג
 ביאים וחומש ביצה: בשמן כתית – לא לחובה
 נאמר כתית אללא להכשיר לפי שגא' כתית
 למאור ומשמע למאור ולא למנחות יכול
 לפסלו למנחות ת"ל כאן כתית ולא נא' כתית
 למאור אללא למעט מנחות שאין צריך כתית
 שאף הטחון בריחים כשר בהן (מנחות פו):
 רבע ההין – שלשה לוגין: ונסך – לספלים
 כמו ששנינו במס' סוכה שני ספלים של כסף
 היו בראש המזבח ומנוקבים כמין שני חוטמין
 דקין נותן היין לתוכו והוא מקלח ויוצא דרך
 החוטם ונופל על גג המזבח ומשם יורד
 לשיתין במזבח בית עולמים ובמזבח הגחשת
 יורד מן המזבח לארץ:

(מא) לריח ניחח – על המנחה נאמר שמנחה
 נסכים כולה כליל וסדר הקרבת האיברים
 בתחלה ואח"כ המנחה שנאמר (ויקרא כג)
 עולה ומנחה:

(מב) תמיד – מיום אל יום ולא יפסיק יום
 בנתיים: אשר אועד לכם – כשאקבע מועד
 לדבר אליך שם אקבענו לבא ויש מרבתינו
 למדים מכאן שמעל מזבח הגחשת היה
 הקב"ה מדבר עם משה משהוקם המסקן.
 וי"א מעל הכפרת כמו שגא' (שמות כה)
 ודברתי אתך מעל הכפרת ואשר אועד לכם
 האמור כאן אינו אמור על המזבח אללא על
 אהל מועד הגז' במקרא:

חק לישראל – פרשת תצוה יום ו'

נביא – יחזקאל פרק מג'

(י) אֶתְּהָ בֶן אָדָם הִגֵּד אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל אֶת הַבַּיִת וַיְכַלְמוּ מְעוֹנוֹתֵיהֶם וּמִדְּרוּ אֶת תְּכֵנִייתִי: (יא) וְאִם נִכְלְמוּ מִכָּל אֲשֶׁר עָשׂוּ עֲוֹרַת הַבַּיִת וּתְכוֹנְתּוֹ וּמוֹצְאָיו וּמוֹבְאָיו וְכָל עֲוֹרָתוֹ וְאֵת כָּל חֻקֹּתָיו וְכָל צִוְיָתוֹ {צִוְיָתוֹ} וְכָל תּוֹרָתוֹ {תּוֹרָתוֹ} הוֹדֵעַ אוֹתָם וְכָתַב לְעֵינֵיהֶם וַיִּשְׁמְרוּ אֶת כָּל צִוְיָתוֹ וְאֵת כָּל חֻקֹּתָיו וְעָשׂוּ אוֹתָם: (יב) זֹאת תּוֹרַת הַבַּיִת עַל רֹאשׁ הַהָר כָּל גְּבֻלוֹ סָבִיב סָבִיב קִדְשִׁים הִנֵּה זֹאת תּוֹרַת הַבַּיִת: (יג) וְאֵלֶּה מִדּוֹת הַמִּזְבֵּחַ בְּאַמּוֹת אֵמָּה וְטַפַּח וְחִיק הָאֵמָּה וְאַמָּה רַחֵב וּגְבוּלָהּ אֵל שְׁפָתָהּ סָבִיב זֵרֶת הָאֶחָד וְזֶה גֵב הַמִּזְבֵּחַ: (יד) וּמִחִיק הָאֶרֶץ עַד הָעֲזָרָה הַתְּחִתּוֹנָה שְׁתַּיִם אַמּוֹת וְרַחֵב אֵמָּה אַחַת וּמִהָעֲזָרָה הַקְּטָנָה עַד הָעֲזָרָה הַגְּדוּלָּה אַרְבַּע אַמּוֹת וְרַחֵב הָאֵמָּה: (טו) וְהַהֲרָאֵל אַרְבַּע אַמּוֹת וּמִהָאֲרָאֵל {וּמִהָאֲרָאֵל} וְלִמְעַלָּה הַקְּרָנוֹת אַרְבַּע: {טז} וְהָאֲרָאֵל {וְהָאֲרָאֵל} שְׁתַּיִם עֶשְׂרֵה אַרְבַּע בְּשְׁתַּיִם עֶשְׂרֵה רַחֵב רְבוּעַ אֵל אַרְבַּעַת רְבָעִי: {יז} וְהָעֲזָרָה אַרְבַּע עֶשְׂרֵה אַרְבַּע בְּאַרְבַּע עֶשְׂרֵה רַחֵב אֵל אַרְבַּעַת רְבָעִיָּה וְהַגְּבוּל סָבִיב אוֹתָהּ חֲצִי הָאֵמָּה וְהַחִיק לָהּ אֵמָּה סָבִיב וּמַעֲלָתָהּ פְּנּוֹת קִדְשִׁים: {יח} וַיֹּאמֶר אֵלַי בֶּן אָדָם כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה אֵלֶּה חֻקֹּת הַמִּזְבֵּחַ בַּיּוֹם הַעֲשׂוֹתוֹ לְהַעֲלוֹת עָלָיו עוֹלָה וְלִזְדֶּק עָלָיו דָּם: {יט} וְנִתְּתָה אֵל הַכְּהֻנִּים הַלְוִיִּם אֲשֶׁר הֵם מִזֵּרַע צְדוֹק הַקְּרֹבִים אֵלַי נְאֻם אֲדֹנָי יְהוִה לְשִׁרְתָּנִי פֶרֶז בֶּן בְּקָר לְחֻטָּאת: {כ} וְלִקְחַתְּ מִדְּמוֹ וְנִתְּתָה עַל אַרְבַּע קַרְנֹתָיו וְאֵל אַרְבַּע פְּנּוֹת הָעֲזָרָה וְאֵל הַגְּבוּל סָבִיב וְחֻטָּאת אוֹתוֹ וּכְפָרְתָהּ: {כא} וְלִקְחַתְּ אֶת הַפֶּזֶר הַחֻטָּאת וּשְׂרָפוּ בְּמִפְקַד הַבַּיִת מִחוּץ לַמִּקְדָּשׁ: {כב} וּבַיּוֹם הַשֵּׁנִי תִקְרִיב שְׁעִיר עִזִּים תָּמִים לְחֻטָּאת וְחֻטָּאוֹ אֶת הַמִּזְבֵּחַ כַּאֲשֶׁר חֻטָּאוֹ בְּפָר: {כג} בְּכָל־יְוֹם מִחֻטָּאת תִּקְרִיב פֶּזֶר בֶּן בְּקָר תָּמִים וְאֵל מִן הַצֹּאן תָּמִים: {כד} וְהִקְרַבְתָּם לִפְנֵי יְהוָה וְהִשְׁלִיכוּ הַכְּהֻנִּים עֲלֵיהֶם מֶלַח וְהָעֵלוּ אוֹתָם עֹלָה לַיהוָה: {כה} שִׁבְעַת יָמִים תַּעֲשֶׂה שְׁעִיר חֻטָּאת לַיּוֹם וּפֶזֶר בֶּן בְּקָר וְאֵל מִן הַצֹּאן תָּמִימִים יַעֲשׂוּ: {כו} שִׁבְעַת יָמִים יִכְפְּרוּ אֶת הַמִּזְבֵּחַ וְטָהְרוּ אֹתוֹ וּמִלְאֵוּ יָדוֹ {וְיָדָיו}: {כז} וַיְכַלּוּ אֶת הַיָּמִים וְהָיָה בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי וְהִלָּאָה יַעֲשׂוּ הַכְּהֻנִּים עַל הַמִּזְבֵּחַ אֶת עוֹלוֹתֵיכֶם וְאֶת שְׁלַמֵּיכֶם וְרָצַאתִי אֶתְכֶם נְאֻם אֲדֹנָי יְהוִה:

משנה – פרה פרק י'

(א) כָּל הָרְאוּי לְטֵמֵא מִדְּרָס, מִדְּף לְחֻטָּאת, בֵּין טֵמֵא בֵּין טָהוֹר. וְאָדָם כַּיּוֹצֵא בּוֹ. כָּל הָרְאוּי לְטֵמֵא טֵמֵא מֵת, בֵּין טֵמֵא בֵּין טָהוֹר, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, אֵינוֹ מִדְּף. רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר, מִדְּף. וְחַכְמֵי אוֹמְרִים, הַטֵּמֵא, מִדְּף. וְהַטָּהוֹר, אֵינוֹ מִדְּף:

חק לישראל – פרשת תצוה יום ו'

הטהור לחטאת הסיט אדם הטהור לתרומה, נטמא לחטאת, שהטהורים לתרומה נחשבים כזבים לגבי חטאת: וכל הראוי לנטמא טמא מת – כגון כלים ללאו בני מדרס: ר' אליעזר אומר אינו מדף – ואם מסיטין לא נטמא לחטאת: ר' יהושע אומר מדף – אם הסיט אפילו הטהורים, נטמא לחטאת. ורבנן פליגי ומחלקים בין טמאים לטהורים. ושלש מחלוקות בדבר. והלכה כחכמים:

(ב) הַטְּהוֹר לְחַטָּאת שֶׁנִּגְע בְּמִדָּה, טָמֵא. לְגִין שֶׁל חַטָּאת שֶׁנִּגְע בְּמִדָּה, טָמֵא. הַטְּהוֹר לְחַטָּאת שֶׁנִּגְע בְּאֶבְלִים וּבְמִשְׁקִים, בִּידוֹ, טָמֵא. וּבְרִגְלוֹ, טְהוֹר. הַסִּטָּן בִּידוֹ, רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ מְטַמֵּא, וְחַכְמִים מְטַהְרִים:

אדם וכלים שנגעו במדף טמאים לחטאת: לגין של חטאת – כלי שטף הוא ורואה להכניס בו מי חטאת: שנגע במדף טמא – וצריך טבילה: שנגע באוכלין ומשקין – ואפילו שהן הורין לתרומה ולקודש: בידו טמא – כדיו אוכלין ומשקין טמאים שהן מטמאין את הידים, שהטהור לתרומה ולקודש פוסל בחטאת, ועוד יש חומר יתירה גבי חטאת לנטמא וידיו נטמאין גופו, והלכך כשנגע בידו באוכלים ומשקין טמא: ר' יהושע מטמא – דגזר היסט אטו נגיעה. ואין הלכה כר' יהושע:

(ג) קָלַל שֶׁל חַטָּאת שֶׁנִּגְע בְּשִׂרְיָ, טְהוֹר. נִתְּנוּ עַל גְּבִיּוֹ, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מְטַהֵר, וְחַכְמִים מְטַמֵּאִים. נִגְע בְּאֶבְלִים וּבְמִשְׁקִין וּבְכִתְבֵי הַקֶּדֶשׁ, טְהוֹר. נִתְּנוּ עַל גְּבִיּוֹ, רַבִּי יוֹסִי מְטַהֵר, וְחַכְמִים מְטַמֵּאִים:

רע"ב – (ג) קלל של חטאת – כלי חרס שיט בו אפר הפרה. תרגום וכדה על שכמה (בראשית כד) וקולתה על כתפה: שנגע בשרץ טהור – לאין כלי חרס מיטמא מגבו: נתנו על גביו – שנתן הקלל על גבי השרץ: וחכמים מטמאין – משום דמונח במקום טמא, והחורה אמרה והניח מחוץ למחנה במקום טהור. ור' אליעזר סבר הואיל והכלי

(ד) הַטְּהוֹר לְחַטָּאת שֶׁנִּגְע בְּתַנּוּר, בִּידוֹ, טָמֵא. וּבְרִגְלוֹ, טְהוֹר. הִיָּה עוֹמֵד עַל גְּבִי תַנּוּר וּפְשֵׁט יָדוֹ חוּץ לַתַּנּוּר וְהִלְגִּין בְּתוֹכוֹ, וְכֵן הָאֶסֶל שֶׁהוּא נִתָּן עַל גְּבִי הַתַּנּוּר וְבוֹ שְׁנֵי קָלְלוֹת, אֶחָד מִפָּאן וְאֶחָד מִפָּאן, רַבִּי עֲקִיבָא מְטַהֵר, וְחַכְמִים מְטַמֵּאִין:

חק לישראל – פרשת תצוה יום ו'

נתון בהם, שקלל אחד קשור בראש המוט האחד, וקלל אחד קשור בראשו השני, והשתא האדם והאסל על גבי תנור, והלגין והקלל שבהן המים והאפר חוץ לתנור: ר' עקיבא מטהר – שאין הכלי שבו האפר עומד על גבי התנור, ובמקום טהורה הוא: וחכמים מטמאין – הואיל ואדם הנושא עומד על גבי תנור, חשבינו לכלי כאילו הוא עומד על גבי התנור ובמקום טמא הוא מונח. ואין הלכה כר' עקיבא:

(ה) הִיָּה עֹמֵד חוּץ לַתְּנֹר וּפָשַׁט יָדָיו לְחַלּוֹן וְנָטַל אֶת הַלֶּגִין וְהֶעֱבִירוּ עַל גְּבִי הַתְּנֹר, רַבִּי עֲקִיבָא מְטַמְּא, וְחַכְמַיִם מְטַהְרִין. אָבָל עֹמֵד הוּא הַטְּהוֹר לְחֻטָּאת עַל גְּבִי תְּנֹר וּבִידוֹ כְּלֵי רִיקוֹ הַטְּהוֹר לְחֻטָּאת, וּבְמִים שְׂאִין מְקַדְּשִׁין: מי חטאת חוזרים ומיטמאים בטומאה הבאה לאדם מחמת עצמו: ר' יהושע אומר של חטאת טמא – ר' יהושע לטעמיה דאמר בתוספתא טהור לחטאת שהסיט את המפתח שהוא טהור לתרומה, טמא, שמא ישכח ויסיט את הדבר הטמא, והכא נמי אפילו בשני ניירות טמא, דמה שהוא נושא את התרומה אע"פ שאינו נוגע בה הוא מדף לחטאת. ואין הלכה כר' יהושע: היו נתונים על גבי הארץ ונגע בהם – שנתן ידו אחת על של חטאת וידו אחת על של קודש או של תרומה: של חטאת טמא – דנטמא האדם בלגין של תרומה ויטמא את של חטאת: ושל קודש ושל תרומה טהורים – שהרי האדם טהור לקודש ולתרומה, ללא נגע במי חטאת אלא בלגין: הסיטו, ר' יהושע מטמא – לטעמיה דאמר טהור לחטאת שהסיט את המפתח שהוא טהור לתרומה טמא. ולית הלכתא כוותיה:

רע"ב – (ז) שנגע בתנור – ואפילו הוא טהור לקודש, אם נגע בו הטהור לחטאת: טמא – וכריך טבילה לחטאת, שהטהור לקודש פוסל בחטאת. ודוקא שנגע בידו דנטמאו ידיו ונטמא גופו, אבל ברגלו טהור, דבידו עבוד מעלה, ברגלו לא עבוד מעלה, דומיא דלוחלין ומשקין דלעיל: והלגין בחוכו – כלי שהכנים בו מי חטאת נתון בתוך ידו: וכן האסל – מוט שנותנים שני כדן בשני ראשיו: ובו שני קללות – שני כלים שהאפר

רע"ב – (ו) של חטאת טמא – לקודש ותרומה, טמאים הן אכל חטאת: שניהן בשתי ידיו – שנושא של חטאת בידו אחת ושל קודש או של תרומה בידו האחרת: שניהן טמאים – של חטאת משום דנגע בשל תרומה בידו ונטמאו ידיו ונטמא גופו ונטמא מי חטאת ושל תרומה טמא משום נושא מי חטאת: בשני ניירות – ואע"פ שהאדם טמא משום נושא מי חטאת, מכל מקום התרומה טהורה דהא מפסיק נייר ואינו נוגע בתרומה בידו: של חטאת בנייר ושל תרומה בידו שניהן טמאים – דכי נגע בידו בשל תרומה נטמא לחטאת. ונייר דבשל חטאת אינו חולץ, דאין מונין ראשון ושני לחטאת, ונטמא של חטאת, והאדם טמא משום נושא מי חטאת וטימא את של תרומה שנגע בו בידו. אבל של תרומה בנייר, חולץ בו בנייר, ואע"ג דנגע בשל חטאת בידו, שניהם טהורים, דאע"פ שהוא טמא משום נושא מי חטאת, מכל מקום אין

גמרא – גדה דף יז' ע"א

נוהגין טומאה וטהרה בשלגין תנן התם שלג אינו לא אוכל ולא משקה חישוב עליו לאכילה אינו מטמא טומאת אוכלין למשקה מטמא טומאת משקין נטמא מקצתו לא נטמא כולו נטהר מקצתו נטהר כולו הא גופא קשיא אמרת נטמא מקצתו לא נטמא כולו והדר תני נטהר מקצתו נטהר

חק לישראל – פרשת תצוה יום ו'

כולו למימרא דנטמא כולו אמר אביי כגון שהעבירו על אויר תנור
דהתורה העידה על כלי חרס אפילו מלא חרדל:

רש"י על הגמרא

תרומה שנטמאו ושתלן טהרו מלטמא אלמא
מטהרא להו זריעה ומיס צמיס זו היא
זריעתן: נטהר מקלחן – שלח נגעו המיס
אלח צפי הכלי: נטהר כולו – ומדקתני נטהר
כולו מכלל דטמא כולו והיכי משכחת לה
דנגעה טומאה בכולו: שהעבירו – לשלג: על
אויר תנור – ושרץ בתוכו דנטמא מאויר כלי
חרס: להתורה העידה – כל אשר בתוכו
יטמא (ויקרא יא): ואפילו מלא חרדל –
שאין נוגע בתנור אלח גרגרין שאלל הדפנות
ואפ"ה כולו טמא מן האויר:

חישב עליו וכו' – דקרוז הוא להיות משקה
יותר מאוכל: לא נטמא כו' – דאינו חבור
אלח כל קורט צפני עלמו חסוב ואינו טמא
אלח מקום מגע טומאה: נטהר מקלחן –
כגון חישב עליו למשקה ונטמא טומאת
משקין סלקא ליה השקה צמקוה כשאר מיס
ולח משום טבילה דאין אוכל ומשקה נטהרין
צמקוה דלח כתיב טבילה אלח צאדם וכלי
אצל יין ולח שום משקה אין להם טהרה אלח
מיס ומשום זריעה דכי משיק להו הוו להו
חבור מיס שצכלי עם מי המקוה וצטילו להו
גבייהו כדתנן (תרומות פ"ט מ"ז) שתילי

זוהר – יתרו דף פט' ע"א

אמר ר' יהודה, הכי הוא ודאי. ועל דא פתיב זכור את יום השבת לקדשו
וכתיב (ויקרא יט) קדושים תהיו כי קדוש אני יי'. וכתיב, (ישעיה נח) וקראת
לשבת ענג לקדוש יי' מכובד:

תאנא, בהאי יומא, כל נשמתיחון דצדיקייא, מתעדנין בתפנוקי עתיקא
קדישא, סתימא דכל סתימין. ורוחא חדא מענוגא דההוא עתיקא קדישא
מתפשטא (ההוא מתפשט) בכלהו עלמין, וסלקא ונחתא, ומתפשטא לכלהו
בגני קדישין, לכלהו נטורי אורייתא, ונתיחין בנתיחא שלים, מתנשי מפלהו,
כל רוגזין, כל דינין, וכל פולחנין קשין. הדא הוא דכתיב, (ישעיה יד) ביום
הגית יי' לך מעצבה ומרגזה ומן העבודה הקשה:

בגניי כה, שקיל שבתא לקבל אורייתא, וכל דנטיר שבתא, פאילו נטיר
אורייתא פלא. וכתיב (ישעיה נו) אשרי אנוש יעשה זאת וכן אדם יחזיק בה
שומר שבת מחללו ושומר ידו מעשות כל רע. אשתמע, דמאן דנטיר שבת,
כמאן דנטיר אורייתא פלא:

חק לישראל – פרשת תצוה יום ו'

הלכה – הרמב"ם הלכות שבת פ"ו

(יב) פוסק אדם עם הגוי על המלאכה וקוצץ דמים והגוי עושה לעצמו ואע"פ שהוא עושה בשבת מותר וכן השוכר את הגוי לימים הרבה מותר אע"פ שהוא עושה בשבת כיצד כגון ששכר הגוי לשנה או לשנים שיכתוב לו או שיארוג לו הרי זה כותב ואורג בשבת ומותר כאלו קצץ עמו שיכתוב לו ספר או שיארוג לו בגד שהוא עושה בכל עת שירצה והוא שלא יחשוב עמו יום יום:

(יג) במה דברים אמורים בענעה שאין מכירים הכל שזו המלאכה הנעשית בשבת של ישראל היא אבל אם היתה ידועה וגלויה ומפורסמת אסורה שהרואה את הגוי עוסק אינו יודע שקצץ ואומר שפלוני שכר הגוי לעשות לו מלאכה בשבת:

מוסר – מספר שערי קדושה ח"ב שער ד'

אֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנוּם לְבָרְכָה אֵין שְׂכִינָה וְאֵין נְבוֹאָה שׁוֹרָה לֹא מִתּוֹךְ עֲצָבוֹת וְכוּ'. וְכֵן מְצִינּוּ בְּאֱלִישֶׁע וּבְבְנֵי הַנְּבִיאִים דְּכָתִיב (מלכים ב. ג') וְהָיָה כַּנְּגֹן הַמְּנַגֵּן וְגו' וְכָתִיב (שמואל א, י') וְלִפְנֵיהֶם תּוֹף וְחָלִיל וְכַנּוֹר וְהִמָּה מִתְנַבְּאִים וְגו'. וְאֶפְלוּ בְּכָל עֲבוֹדַת מִצְוָה וְתַפְלָה צָרִיף שִׁיחָה בְּתַכְלִית הַשְּׂמִחָה כְּמוֹ שֶׁמְצִינּוּ בְּאֵבְיֵי דְהוּא בְּרַח טוֹבָא וְאָמַר תְּפִלִּין קָא מְנַחֵנָּא וְכֵן רַב בְּרוּנָא מְשׁוּם דְּסַמְךָ גְּאוּלָּה לְתַפְלָה לֹא פֶסֶק חוּקָא מְפּוּמִיָּה כָּל הַהוּא יוֹמָא. לְכֵן יְעוֹרֵר הָאָדָם שְׂמִחָה בְּלִבּוֹ פִּי זָכָה לְהִיּוֹת מְעַבְרֵי ה' וְזָכָה לְתוֹרַת אֱמֶת וּמָה יֵשׁ שְׂמִחָה בְּעוֹלָם יוֹתֵר מִזֶּה לְהַפִּיר אֶחָד מִרְבוּא רַבְבוֹת חֲסִדֵּי יִתְבָּרַךְ שֶׁבְּרָאוּ לְכַבּוֹדוֹ וְגַבְר עָלָיו חֲסִדוֹ תְּדִיר וּבְצֵל פְּנֵפוֹ יַחְסָה:

לע"נ

זאב וזיית בן שרה, יונתן בן צדיקה, משה דוד בן סוזנה מלכה, גד גבריאל בן סוזן, סוזנה מלכה בת שמואל, דניאלה פורשונה בת רחל, צדיקה בת שרה ז"ל.